

COLUMN 23 april 2022 – Voorrangsregeling huisvesting

Wanneer raakt het verdelen van schaarste, het vloeken in de kerk? Wanneer uw columnist 'los mag' bij Discus natuurlijk!

Iedereen is het erover eens, dat er een tekort is aan betaalbare woningen. Dat is dan ook meteen het enige onderdeel waar men het over eens is. De argumenten over de oorzaken van het tekort, verschillen per politieke kleur of - voorkeur. Of worden bepaald door al dan niet gewenste lenigheid van het brein.

Gelukkig is er zoiets als democratie. Waarbij zelfs sprake is van wisselende meerderheden. Dat wordt meer ingewikkeld gemaakt door polderen. Dat fenomeen dat eens in de vier jaar, opnieuw overhoopgegooid wordt door verkiezingen. De enige constante was en is dat tekort aan sociale woningbouw.

Het is óók niet zoals bij de hamsterweken. Dat je bij de grootgrutter, misgrijpt omdat iemand voor je het volledige schap heeft leeg gegraaid. We hebben met elkaar afgesproken, dat je aan bepaalde eisen moet voldoen, om recht te hebben op zo'n betaalbare huurwoning. Dat is - en dat snapt bijna iedereen - dat je een niet te hoog inkomen mag hebben. Maximaal 40.000 euro per jaar voor een eenpersoonshuishouden. En voor een meerpersoonshuishouden maximaal 45.000 euro. Omgerekend, mag je in je uppie niet meer verdienen dan bruto 3.333 euro per maand. En als gezin bruto dus niet meer 3.750 euro per maand.

Laat die bedragen even op je inwerken. Bij de start als verpleegkundige, zijn de verdiensten 2868 euro bruto. Een agent tussen de € 1815 en de € 3014. Startende leraar € 3170 per maand. En, dat is inclusief vakantiegeld en eindejaarsuitkering. Normale salarissen, voor normale mensen, met normale wensen.

Den Haag wil die verpleegkundige, onderwijzer of agent. Want daar is een schreeuwend tekort aan. Die mensen vinden dus heus die baan wel. Maar vervolgens niet die betaalbare woning met dat salaris. Onder dit inkomen, bevindt zich een nog grotere groep die nog minder verdient. Interieurverzorgers, ambtenaren (gemiddeld 2600,- tot 2800,-) ZZP'ers en AOW'ers. Daar dan weer onder, de mensen met een WAJONG of bijstandsuitkering. Gewone mensen.

We zijn het er volgens mij over eens, dat veel hardwerkende Nederlanders - vanwege dat inkomen - voldoen aan de inkomseis voor sociale woningbouw. En misschien bent u het vervolgens met mij eens, dat alleen al hierdoor te weinig van die woningen zijn.

Toen ik nog gemeenteraadslid was, was er al een tekort. Aan zowel woningen als aan werknemers in veiligheid, zorg en onderwijs. In plaats van bij bouwen, werd er gesloopt. Veel woningen verkocht aan beleggers en buitenlandse investeerders. Toenmalig minister Stef Blok, is er speciaal de buitenlandse boer mee op gegaan. Schaars goed werd nóg schaarser goed.

De grijze golf blijft, als de kinderen uit huis zijn, noodgedwongen wonen in hun sociale huurwoning. De huur is inmiddels weer passend geworden bij het inkomen. Gezinnen vallen uit elkaar door ziekte of scheiding. Mensen vallen buiten de boot, belanden op straat en krijgen - gelukkig maar (!)- een voorrangsverklaring.

Gillende schaarste, politieke onkunde en marktwerking met verdienmodel drijven de tekorten verder op. En eens in de vier jaar, de beloften.

Op jacht naar de zwevende kiezer ontstaan voorstellen als voorrangsverklaringen voor noodzakelijke beroepen.

De oplossing van schaarste, ligt niet in het bevoorrechten van de één boven de ander. Een oplossing ligt in bouwen, waar de vraag ligt. Stoppen met faciliteren van marktvernielers en zakkenvullers. Schrijf een woonvisie, die langer loopt dan de gemiddelde pluche termijn van een lokale politicus.

Het spijt me, bewonersorganisaties van Rivierenbuurt en Scheveningen. De problemen zijn te groot, om de luxe te kunnen permitteren, van voorrang voor eigen kroost, binnen de eigen wijk. Men mag blij zijn met sowieso een betaalbare woning voor dat al dan niet gescheiden kind. Laat staan, die woning voor dat kleinkind. Waar dan ook in Den Haag.

Die pilot waar u om vraagt, bestaat al lang. Waar grootouders, ouders en hun (klein)kinderen samen in een wijk willen blijven wonen en voor elkaar willen zorgen als mooi en warm initiatief. Het bestaat al generaties lang.

Gewoon een groep mensen met een bijzondere woonwens. Ze hebben er diep voor moeten gaan. Meer dan honderd jaar speciale aanpak, met speciale wetgeving. Honderd jaar stereotypering, angst, onbegrip en uitsterfbeleid. De pilot is een succes, en is uitgerold over wijken in Den Haag. Het is de woonwagencultuur. Uiteindelijk beschermd via de Unescolijst voor immaterieel erfgoed. Ik vraag me af, of u bereid bent net zo ver te gaan voor uw idealen.